Legea vederii care nu se pierde

On Noiembrie 28, 2022

Cu cât obiectul privirii se află la o distanță mai redusă, cu atât percepția importanței sale se reduce la trăiri și sentimente.

Scaunul pe care stau așezat chiar acum la birou, același scaun pe care de atâtea ori sensibilitatea mea artistică l-a perceput drept o operă de artă, o realitate însuflețită cu care am legat o prietenie durabilă, nu a fost gândit doar ca structură de sine stătătoare, ci ca singularitate a unei teme pragmatice care invită la o călătorie labirintică unde simți că intri în dialog cu spațiul și materia din care provin lucrările marii Creații.

Cuprinzându-l cu vederea care vine și pleacă, în contradicție cu orice reprezentare științifică, îmi dau seama că mă apropii cu respect, cu sfială, cu răbdare, de condiția primordială a artei: construirea unei viziuni sincere care să inspire o poveste.

Să-i devin prieten, cel mai bun *confessor*, acum când prietenia este mai scumpă decât aurul și mai puțin pură ca o culoare vie, acum când ridici din umeri ca răspuns la tot ceea ce ochiul vede, dar nu simte, și totuși să pretind c-am ajuns în acel prag al gândirii în care imaginația mi se concentrează doar asupra conținutului însuflețitor, fără să-i descopăr lumea misterioasă înfățișată într-o amintire comunicată dincolo de cuvinte, este similar cu a surprinde mirajul unei lumi debusolate în care artistul se confundă cu propria lui creație.

Iar, dacă cumva aș schimba culoarea din backgroundul vederii mele, atunci obiectul privirii mi-ar părea la fel de semnificativ ca un portret pictural care cântărește în greutatea timpului deznădejdile, îndoiala, dezolarea unei existențe cu totul imprevizibile. Da, este ceva emoțional, o legătură sufletească între noi doi, mai ales între obiectul privirii și obiectul evaluării unei lumi oarbe, dar simțitoare, al cărei continuum nu este alcătuit din personaje recurente sau fire narative, ci mai degrabă este compatibil cu evoluția unei stări de spirit, a unei idei, a unui context al toleranței reciproce în care distracția și voia bună sunt la ele acasă.

Leadership: Creația ta se orientează asupra noțiunii de simultaneitate afectivă cuprinsă între un Sine care transcende diversitatea obiectelor materiale și un Sine care transcende realitatea din mintea observatorului?

Iată cât de departe m-a adus obiectul privirii mele, cât de mult s-a impus scaunul acesta asupra spiritului meu artistic, cu acea forță magnetică, asemănătoare unui perpetuum mobile, dătătoare de simultaneitate într-un câmp de referință inerțial, constant în timp, care are atât influență cât și memorie. Încă nu-mi dau seama dacă, văzându-l cu ochii supuși regulilor de combinare ale culorilor și de amestecarea nesățioasă a principiilor contrare, sub pavăza frumosului, nu cumva îi lipsesc cele două abisuri: viața fără de moarte și efectul creativ accentuat într-o artă simbolică.

Iar dacă l-aș descrie în culorile cele mai tari, ca pe-un prizonier al obsesiei pentru frumos, *un pensiero prevalente che richiede attenzione e che provoca un lavoro mentale prolungato*, abordând orice temă din perspectiva propriilor senzații și percepții, atunci probabil mi-aș găsi oglindirea stilului de interpretare a realității în resortul satisfacției de a pretinde că pictez doar ceea ce văd, fără să văd ceea ce este important de văzut.

Situându-mă parcă dincolo de prezent, într-un spațiu al creației, al reflecției și visării, scaunul îmi cântărește memoria trecutului, încă de când l-am zărit cu ani în urmă la

un "Mobilo Expo", și coincidența este prea frapantă, prea revelatoare ca să alung ideea unui cadru de perspectivă pentru desenele și picturile inspirate din dorința de a-mi crea un profil alternativ de utilizator al realității subiective. S-ar zice că îmi simte stările psihice dincolo de manifestările de creație, revendicându-și locul eroului într-un roman al lui Paul Auster:

Este ideea de a fi acolo, de a se afla între cei patru pereți, de a respira același aer ca și scriitorul care vede în el un artist înainte de a deveni, propriu-zis, un artist. De acum înainte, își spune el, orice se va întâmpla va influența orice altceva. La un moment dat cineva o să bată la ușă. Artistul se va apropia de mine, luând locul scriitorului, și dintr-o dată se vor șterge toate distanțele, lucrul și gândul devenind unui și același. Orice, numai să nu întrerupă curgerea cuvintelor pe o pânză a cărei lectură se desfășoară sub forma unei descifrări, căci în acest fel restul ființei sale se poate bucura de libertatea de a se uita prin cameră, de a observa observabilul, de a gândi, fără ca în tot acest timp să-și abată atenția de la o identitate plină de: "Sunt lipsită de valoare".

Leadership: Creația ta face posibilă percepția „lucrului" privit ca având multiple părți sau determinații, în acord cu partea de suflet care îi lipsește acelui lucru?

Trainic, recunoscut de existența unei singularități prea des disprețuite, confirmat de realitatea unei vederi care nu-și înșeală ochii atunci când trebuie percepută o construcție stabilă și predictibilă, scaunul meu de birou așteaptă de la mine o atenție numită *Prelinahveh Gandattva* (o expresie a solidarității față de stil și formă, aliate cu senzația iluminări interioare) ca să se poată încadra în prim planul unei creații ce nu trebuie trecută cu vederea. Așadar, mă simt recunoscător c-am făcut dintr-un lucru uzual o formă de conectare cu lumea mea interioară, fără să-mi trădez instinctul de a sorbi efectiv din instantaneele realității, căutând, găsind, alegând, unind toate forțele artei într-o singură viziune: *Interserenza Asetothysion*, that "nothing" can remain hidden.

Drag scaun, mai mult decât crezi că ești, tu reprezinți acea parte dintr-un personaj plin de sentiment, ce se face simțită doar prin text și acțiuni. Ţie îți datorez aceste rânduri, simțirii pe care ai degajat-o prin conexiunea minte-suflet, o simțire reflectată în forma unei trăiri subiective, proprii și unice. Nu, n-am trecut cu vederea prezența ta întocmai ca mulțimea distrată și nepăsătoare, întocmai ca oamenii aceia de vază care pozează în atotcunoscători, dar care nu pot atinge înălțimi spirituale prin activități creative. Te rog să ții cont de asta, și să-mi sporești confortul când lucrez la birou.

Iar tu, drag cititor, dacă n-ai văzut ce este înăuntrul scaunului pe care te așezi zilnic, dacă n-ai simțit ce simte el când zorii îți tulbură simțirea, dacă nu l-ai privit ca pe-o operă de artă recompusă în permanență din emoții, dacă nu i-ai oferit partea de suflet care lui îi lipsește, partea aia de suflet pe care o pui în câteva cuvinte cărora emoțiile să le dea aripi de Prometeu, atunci probabil n-ai înțeles că materia este energie transformată în ceva tangibil, fizic.

Te îndemn, deci, să privești fiecare lucru cu care interacționezi, la fel cum îmi privesc eu scaunul de birou: ca o tentativă de depășire a dilemei figurativ-nonfigurativ.

Trecerea de la viziune la creație poate lua în calcul ideea că leadershipul este o formă de conectare cu lumea ta interioară, pornind de la observarea unui lucru aparent neînsemnat, dar care facilitează conturarea imaginii de sine și a imaginii despre lume, făcând ca imaginea pe care o promovezi să fie pe măsura simțirii care traversează și metamorfozează fiecare artist.

Legea vederii care nu se pierde se referă la capacitatea artistului de a percepe o realitate pe care ochiul nu o poate scăpa din vedere, acea realitate cuprinsă în dimensiunea lucrurilor despre care simțirea și fantezia au întotdeauna ceva nou de spus.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-vederii-care-nu-se-pierde.html